

[Christmas Møller.]

maatte arbejde for — den tyske Besættelsesmagt, hvilket bevirkede vort store Tilgodehavende i Tyskland, hvorom det vel ikke er for meget at sige, at det er det klogeste at regne med, at det ikke er noget værd for os.

I valutamæssig Henseende blev næsten alle andre Lande bedre stillet end vi, ja, saa ejendommeligt formede Forholdene sig jo, at den mindre Del af Danmark, nemlig Færøerne, som var under britisk Besættelse, valutamæssigt i Dag har en meget gunstigere Situation end vi, for slet ikke at tale om Island, som vel kan have sine meget store indre økonomiske Vanskeligheder, men som valutarisk i Kraft af Besættelsen har faaet vægtige Tilgodehavender i Dollars og Sterling. For Norges Vedkommende gælder, at det, trods alle de Vanskeligheder, som opstod ved Besættelsen, dog var i den gunstige Stilling, at det havde sit Hovederhverv uden for Besættelsesmagtens Omraade, hvor 4 Millioner Tons Skibe i fem Aar sejlede store Dollars- og Sterlingbeløb hjem til Norge. Det maa endvidere ud fra mine Betragtninger fremhæves, at Danmark er i den særlig ugunstige Stilling, at der, selv nu, hvor der er Knaphed paa Landbrugsvarer, eksisterer et Misforhold mellem de Priser, der gives for Landbrugsvarer, og de Priser, der tages for de Raavarer og Færdigvarer, Danmark skal indføre, og uden at jeg skal rejse nogen ny Diskussion om de henholdsvis i 1945 og 1946 afsluttede Landbrugsaftaler, tror jeg, det er en almindelig Erkendelse, at Misforholdet mellem Priserne er ganske særlig afgjort i Danmarks Disfavør. Det har offentlig været meddelt, at Regeringen i nær Fremtid agter at sende flere af Ministrene til England for at diskutere vore økonomiske Forhold og derunder vel ogsaa de Priser, vi faar for vore Landbrugsvarer. Vi vil medgive ethvert Arbejde til Forbedring af vor Eksportsituation vor allerstærkeste Støtte. Det maa sikkert yderligere fremhæves, at er Situationen i Dag, hvor der er Knaphed paa Landbrugsvarer, vanskelig, saa er der egentlig ikke saa forfærdelig megen Trøst at finde, naar man tænker paa Fremtiden og tænker paa, at den Tid vel snart vil komme, hvor den værste Sult er bekæmpet, og hvor ogsaa Landbrugsproduktionen sætter ind med større og større Tal.

Finansministeren har for nogen Tid siden, hvis jeg husker ret, givet Udtryk for, at det var hans og Regeringens Hensigt at oprette et Konjunkturforskningsinstitut. Dette synes jeg er en god og en rigtig Tanke. Man kan vel egentlig udtrykke den

danske Situation saaledes, at det, vi med Forhaabning og Forventning maa se frem imod, er den Dag, da Prisfaldet vil begynde at indtræde. Det Verdensprisfald, som kan saa pludseligt og saa uventet hurtigt efter den første Verdenskrig, idet man allerede i 1921—22 fik dets voldsomme Følger at mærke i Danmark — og det bør vel ogsaa siges, at vi ikke var alt for vel forberedt paa det —, kan ogsaa komme hurtigt igen. Det skulde jo gerne gaa anderledes denne Gang. Nu tør jeg naturligvis ikke paa nogen som helst Maade prøve paa blot at give en Andtydning af, hvornaar det er sandsynligt, at Prisfaldet sætter ind. De Bevægelser, som for nylig fandt Sted paa New York-Børsen, og som gav Anledning til, at Spørgsmaalet rejstes, om Prisfaldet kom nu, gav jo ikke Finansministeren Anledning til at tro, at det skete. Men jeg vil gerne fremhæve, at vi vil anse det for overmaade nyttigt, om man fra dansk Side i Tide gør, hvad man kan, for at være saa vel underrettet som muligt.

Jeg skal om lidt, naar jeg kommer til Spørgsmaalet om Statsfinanserne og deres Stilling, give Udtryk for, at Regeringen ikke fra vor Side skal møde mange Forslag om nye Udgifter. Hvis man har den Opfattelse, at den økonomiske Konjunktur i Løbet af kortere eller længere Tid maa vende, vil det begribeligvis være uforsvarligt at sætte de offentlige Udgifter i Vejret. Men i Tilslutning til de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, vil jeg gerne henstille til Overvejelse, om det ikke kunde være værdifuldt, at Staten ved Siden af de Indberetninger, man naturligvis faar fra vore Gesandtskaber, Handelsattachéer, Generalkonsuler o. s. v., udsendte nogle, om jeg saa maa kalde det, rejssende Gesandter, som kunde give Indberetninger hjem om, hvorledes de økonomiske Forhold formede sig i de for os mest afgørende Lande, og som endvidere skulde have til Opgave at undersøge, paa hvilke Omraader vi, om jeg saa maa sige, er sakket agterud, hvor vi simpelt hen som Følge af Afspærringen ikke har kunnet følge med, og der derfor i mange Henseender kunde foretages Rationaliseringer og Reorganisation. Jeg har tænkt mig, at man skulde finde de bedste og dygtigste Personer enten i det private Erhvervsliv eller fra Administrationen.

Jeg ønsker endvidere at gentage, hvad vi adskillige Gange har sagt til Regeringen, om det ikke vilde være naturligt og rimeligt at genoprette Rigsdagens Valutaudvalg. Vi har ikke noget Ønske om ikke at opretholde en skarp Linie mellem Administration og Lovgivningsmagt, men der skal i den kom-